

„Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagja vagyok én, Az Úr tervét nagy hittel követem” (Gyermekek énekeskönyve, 48.).

Épp csak véget ért Easton első németországi istentisztelete. Azt hitte, hogy nagyon másmilyen lesz, de eléggé hasonlított ahhoz, amilyen ott volt az istentisztelet, ahol előtte Amerikában lakott. Csak itt fejhallgatót

kellett felvennie, hogy a beszédek angol fordítását hallgathassa.

Anya és Apa beszédbe elegyedett a mögöttük ülő családdal. Úgy tűnt, hogy nekik is van egy ennyi idős fiuk!

„Ez a Finotto család – mondta anya Eastonnak. – GianMarco egy osztályba fog járni veled a suliban.”

Kiállni az egyházért

Írta: Tracie Carter
és Maryssa Dennis
Igaz történet alapján

ILLUSZTRÁCIÓ: KAVELA LARSEN

„Király!” Easton rámosolygott GianMarcóra. A nevét úgy kellett kiejteni, hogy „dzsan” és „markó”, csak egyben. „Szóval, ti honnan jöttetek?”

GianMarco viszonzta a mosolyt. „Eredetileg Olaszországból, de most éppen Kínából költöztünk ide.”

„Húha! – ámuldozott Easton. – Még soha nem voltam Kínában.”

Másnap Easton elment az új iskolájába. Egy kicsit ideges volt, de aztán meglátta, hogy GianMarco integet neki az osztályterem túlfeléről. Legalább már volt egy barátja. A világ minden részéről jártak gyerekek az osztályába. Még az is lehet, hogy tetszeni fog neki ez az iskola.

„Jó reggelt!” A tanárnő rámosolygott a gyerekekre.

„Albina néni vagyok. Kezdeként meg tudná mondani nekem valaki, mit jelent az, hogy *identitás*?”

Az egyik lány jelentkezett. „Azt jelenti, hogy ki is vagy. Ami számodra a legfontosabb.”

„Pontosan! – mondta a tanárnő. – Akkor hát ismerjük meg egymást. Melyek azok a dolgok, amelyek részei a ti identitásotoknak? Mi az, amitől te te vagy?”

„Szeretem a videojátékokat!” – mondta egy lány az első padból. A tanárnő elmosolyodott, és felírta a táblára: *hobbik*. „És még mi más?”

GianMarco feltette a kezét. „Olaszországból jöttem.” Albina néni bólintott, és felírta a táblára: *ország*.

Easton is törte a fejét, hogy mit mondjon. „Én járok istentiszteletre” – mondta egy fiú hátul.

„Ez jó! – gondolta Easton. – Ezt nekem kellett volna mondanom.”

Valaki felnevetett. Aztán már sokan nevettek. Easton zavartan GianMarcóra pillantott. GianMarco is zavartnak tűnt. Min nevetnek a többiek?

Amikor Easton hazaért, elmesélte Anyának a történeteket.

Anya elhúzta a száját. „Vannak, akik nem értik, hogy miért fontos az egyház. Azt hiszik, hogy butaság.”

„Ó” – mondta Easton. Ő egyáltalán nem tartotta butaságnak az egyházat.

Néhány héttel később Albina néni megkérte a tanulókat, hogy tartsanak az egyik szülőjükkel egy bemutatót a családjuk identitásáról.

„Mi legyen a mi projektünk?” – kérdezte Anya, miközben vacsorához terítettek.

Eastonnak eszébe jutott, hogyan nevettek az osztálytársai. „Szerintem legyen az egyházzal” – mondta.

Anya elmosolyodott. „Ez kiváló ötlet.”

„Mi lenne ha GianMarcóval és az anyukájával közösen tartanánk?”

„Remek ötlet. Vacsora után felhívom őket.”

Másnap átjött GianMarco és az édesanyja. Először mindannyian arról beszéltek, hogy szerintük mi a legfontosabb az egyházzal kapcsolatban. Anya leírta az összes ötletüket egy füzetbe. Aztán fogtak néhány kartonlapot, és kerestek képeket Jézusról, a prófétákról és a templomokról, aztán felragasztották őket.

Végül eljött a bemutató ideje.

Easton ott állt GianMarcóval és kettejük anyukáival az osztály előtt. Mély lélegzetet vett:

„Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai vagyunk” – vágott bele a mondandójába. Aztán felváltva magyaráztak az egyházzal. GianMarco a szentírásokról beszélt. Anya beszámolt a prófétákról. GianMarco édesanyja a családi estről szólt néhány

szót. Easton témája a keresztkedés volt. Tényleg nagyon szuper volt minden!

Easton egészen kellemesen érezte magát a végére. És senki sem nevetett – úgy tűnt, hogy a gyerekeknek tulajdonképpen tetszett a bemutató! Easton örült, hogy megoszthatott valami ennyire fontosat az osztálytársival. Mosolygott. Tisztában volt az identitásával: ő Isten gyermeke! ■

A szerzők a németországi Baden-Württembergben, illetve az Amerikai Egyesült Államok Utah államában élnek.

ISTEN GYERMEKEI

“Miként deríthetitek ki az *identitásotokat*? Először is, emlékezzetek rá, hogy Isten gyermekei vagytok.”

Russell M. Nelson elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke: “Identity, Priority, and Blessings,” *Ensign*, Aug. 2001, 11.

Isten gyermeke vagyok

Hiszek Jézus Krisztusban

Része vagyok egy családnak